

Zienswijze op het Paraplubestemmingsplan “Parapluplan Internationale werknemers Horst aan de Maas 2021”

Zienswijze ingediend door:
Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten
p/a Blauwververstraat 77
5961 KH Horst

Horst, 7 januari 2021

Betreft: Zienswijze op parapluplan (NL.IMRTO.1507.HMHUISVINTERNWERK-BPO1)

De Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten – bestaande uit mensen die te maken hebben (gehad) met huisvesting van arbeidsmigranten in hun omgeving - houdt zich bezig met de problematiek die gepaard gaat met de huisvesting van arbeidsmigranten in Horst aan de Maas, met name om bij te dragen aan een kwalitatief goed leefmilieu in de gemeente Horst aan de Maas in het algemeen én in het bijzonder voor arbeidsmigranten en buurten waarin arbeidsmigranten gehuisvest worden. In dat kader dient u onderstaande zienswijze te lezen.

Algemene opmerkingen

Met het parapluplan beoogt de gemeente onder andere huisvesting van arbeidsmigranten te reguleren en te faciliteren, vanuit de gedachte dat arbeidsmigranten onmisbaar zijn voor de (lokale) economie. Daarbij kunnen – vanuit breder oogpunt – vraagtekens geplaatst worden. Immers, indien de arbeidsvoorwaarden waaronder de arbeid geleverd wordt, aanmerkelijk zouden verbeteren, dan zouden voldoende Nederlanders deze arbeid ook willen leveren. Nu wordt door werkgevers vaak een beroep gedaan op (flexibele) buitenlandse arbeidskrachten, omdat daarmee de kosten voor doorbetaling bij ziekte, pensioenen, enzovoorts aanzienlijk lager zijn en arbeidsmigranten vaak accepteren dat ze gehuisvest worden in – op z'n zachtst gezegd – niet optimale huisvestingsomstandigheden. De dubbele afhankelijkheid (inzake werk en wonen) ondermijnt ook de werknemerspositie van arbeidsmigranten ten opzichte van Nederlandse arbeidskrachten. Tegelijkertijd kan het huisvesten van grote groepen arbeidsmigranten leiden tot aantasting van het leefmilieu van omwonenden.

Met dit paraplubestemmingsplan zouden de regels omtrent huisvesting aangescherpt worden. Waaruit dat zou blijken is niet altijd even duidelijk en in een aantal gevallen biedt het nieuwe parapluplan zelfs uitgebreidere mogelijkheden tot huisvesting van arbeidsmigranten. Zo staat bijvoorbeeld in het nu nog vigerende paraplubestemmingsplan dat bij huisvesting in woningen in het buitengebied “het moet gaan om huisvesting van arbeidsmigranten die (grotendeels) binnen de gemeente Horst aan de Maas werkzaam zijn” (artikel 3.1.c, 4.1.d en 5.1.d). Die beperking wordt nu losgelaten. Dat geldt ook voor de beperking van artikel 6.1.e met betrekking tot huisvesting van arbeidsmigranten bij agrarische bedrijven. In deze bepaling staat in het huidige paraplubestemmingsplan dat de arbeidsmigranten op het bestaande bedrijf werkzaam moeten zijn. Ook die bepaling is niet terug te vinden in het nieuwe parapluplan.

Overigens wordt onder het huidige regime bij vergunningverlening voor huisvesting van arbeidsmigranten vaker onderscheid gemaakt tussen periodes waarin minder arbeidsmigranten nodig zijn en periodes waarin er juist heel veel arbeidsmigranten nodig zijn. Gesproken wordt over dal- en piek-situaties. Binnen dit beleid gaat men er van uit dat de arbeidsmigranten werken bij het bedrijf dat ze huisvest, maar dat ze enkele weken per jaar bij een ander agrarisch bedrijf mogen uithelpen. In de praktijk zoeken ondernemers de grenzen op en worden arbeidsmigranten vaker vanuit de huisvestingslocaties bij andere bedrijven ingezet. De Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten heeft hiervan concrete voorbeelden die ook aangedragen zijn bij het college van B&W. Betekent het weglaten van de hiervoor genoemde bepaling(en) in het nieuwe parapluplan dat ook op dit punt alle beperkingen volledig worden opgeheven?

In de toelichting op het parapluplan wordt verwezen naar provinciaal beleid en één van de punten die daarbij naar voren komen is de mogelijkheid om arbeidsmigranten onder bepaalde voorwaarden – voor de duur van maximaal 10 jaar – te huisvesten op recreatieterreinen. Staan in het vigerende parapluplan nog bepalingen opgenomen met betrekking tot huisvesting op bestaande recreatiebedrijven (artikel 7), in het nieuwe parapluplan zijn daarover geen bepalingen opgenomen. Mag daaruit de conclusie getrokken worden dat binnen Horst aan de Maas huisvesting op recreatieterreinen helemaal niet meer zijn toegestaan? Indien dat niet het geval is, is het dan niet van belang bepalingen voor die situatie wél op te nemen in het nieuwe parapluplan?

De vraag is ook of het nieuwe parapluplan bescherming biedt aan de omgeving waarbinnen de huisvesting van arbeidsmigranten gaat plaats vinden. Daarover staan geen expliciete bepalingen opgenomen in het plan. In het huidige/vigerende plan wordt op pagina 11 van de toelichting nog vermeld dat – op basis van het toen geldende provinciale beleid – het uitgangspunt bij elke huisvestingsvorm is een optimaal evenwicht te vinden tussen aantallen te huisvesten arbeidsmigranten en het maatschappelijk draagvlak van de locatie. Vastgesteld mag worden dat daar – ook al geldt dat parapluplan nu nog steeds – absoluut geen vervolg aan is gegeven in de praktijk. In dat kader kunnen we wijzen op de ontwikkeling (clustering) van huisvesting voor arbeidsmigranten in de (ruime) omgeving van de Horsterweg, waarbij de balans als hiervoor bedoeld volledig verloren gaat.

In de toelichting op het parapluplan wordt gesteld dat het plan een actualisatie is van de planologisch-juridische regeling van het recentelijk vastgestelde gemeentelijk beleid inzake de huisvesting van internationale werknemers (arbeidsmigranten). Vastgesteld kan worden dat in het plan geen rekening is gehouden met de meest recente ontwikkelingen in het beleid ten aanzien van (huisvesting van) arbeidsmigranten. Daarbij doelen wij op:

- De (nog definitief vast te stellen) omgevingswet.
- Het rapport van het Aanjaagteam o.l.v. Emile Roemer t.b.v. de regering.
- RIB Aanpak inschrijving nieuwe burens in BRP.

- RIB Stand van zaken beleid internationale werknemers 2019 (inclusief bijlage rapportages onderzoek Decisio en Kompanen)¹.
- RIB Beleid internationale werknemers herzien.

Wordt bij de invoering van de nieuwe omgevingswet het parapluplan geactualiseerd of herschreven, óf blijft dat plan bepalend, ondanks de wijzigingen die de omgevingswet normaal gesproken met zich mee zou brengen? De vraag is feitelijk waarom nu al niet geanticipeerd wordt op die nieuwe omgevingswet?

In de toelichting op het parapluplan wordt – als uitgangspunt voor dit parapluplan - nog verwezen naar het “Beleid arbeidsmigranten 2019”, terwijl uit voorgaande opsomming blijkt dat dat beleid herzien is. Vraag is of dit betekent dat het nieuwe parapluplan op basis van die herziening op korte termijn aangepast wordt. Dat lijkt de werkgroep wél van belang. Want in de RIB “Beleid internationale werknemers herzien” stelt het college van B&W dat ze versneld inzet op zaken als (sociale) integratie, taal, het tegen gaan van scheef wonen, toezicht en handhaving en het optimaliseren van inschrijvingen. Daarnaast is een debat ontstaan – zo stelt het college - waarin zorgen naar voren komen over maatschappelijke effecten van de vestiging van internationale werknemers. Het college van B&W wil recht doen aan dat debat (c.q. de daarin naar voren komende zorgen) en dat dient volgens de werkgroep te resulteren in aanpassingen in het parapluplan die daar recht aan doen.

In het geactualiseerde beleid wordt gekozen voor een beperking van het aantal locaties waar nieuwe (grootschalige) huisvesting voor grote groepen arbeidsmigranten gerealiseerd kan worden. De gemeente zegt zich voorlopig te willen beperken tot het realiseren van huisvesting op twee grootschalige locaties, met een uitwerking naar drie sporen. In het eerste spoor wordt onder andere gestreefd naar minder overbewoning en overlast in buurten, wijken en dichtbevolkte buitengebieden. En in spoor drie wordt gestreefd naar antwoorden op vragen als “hoe lang is huisvesting nodig”, “waar willen we de huisvesting situeren”, “welke eisen stellen we aan huisvesting” en last but not least “in welke organisatievorm organiseer je de huisvesting (markt of overheid).

In de RIB “Stand van zaken” wordt er vooral voor gepleit, dat het gemeentebestuur meer regie neemt in de uitvoering van het beleid. Daarbij wil het college aansluiten bij de aanbevelingen van het Aanjaagteam onder leiding van Roemer en de reactie van de regering op die aanbevelingen. Eén van die aanbevelingen betreft het oplossen (opheffen) van de afhankelijkheid van arbeidsmigranten ten opzichte van werkgevers/huisvesters. Een andere aanbevelingen betreft het huisvesten van arbeidsmigranten per persoon op één kamer.

In de RIB Aanpak inschrijving nieuwe burens in BRP worden de problemen (en kosten) van vroegtijdige inschrijving van arbeidsmigranten in het BRP beschreven en voorgesteld ter kostenbesparing pas te registreren vanaf een verblijf van zeven maanden. Eerder heeft de Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten in een overleg met wethouder Bouten juist gepleit

¹ Zie voor een reactie van de Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten bijlage 1

voor een veel intensievere registratie vanaf het moment van aankomst, mede om adequate handhaving ook écht mogelijk te maken. Het Aanjaagteam heeft inmiddels met betrekking tot registratie aanbevelingen gedaan, waarvan het college van B&W heeft aangegeven dat ze daarop willen participeren.

Alternatief

Om werkelijk als gemeente zélf de regie te *kunnen* nemen, met besparing van handhavingskosten, de mogelijkheid om flexibeler te reageren op nieuwe ontwikkelingen (wetgeving, maatregelen, actuele verbeteringsvoorstellen zoals bijvoorbeeld aanbevolen door het Aanjaagteam, toe- of afname van toestroom arbeidsmigranten, enzovoorts) en de mogelijkheid om zo vroeg mogelijk adequaat te registreren, het realiseren van integratie (onder andere door taalonderwijs), het realiseren van optimale huisvesting (die voldoet aan de aanbevelingen van het aanjaagteam) lijkt het realiseren van duurzame huisvesting door de gemeente zélf of door de gemeente in een samenwerkingsverband met verschillende maatschappelijke groeperingen (waaronder uiteraard werkgevers- en werknemersorganisaties en – voor de uitvoering – bijvoorbeeld woningcorporaties) een optimale oplossing te bieden. Naast een oplossing voor de hiervoor opgesomde kwesties biedt deze dit tevens de mogelijkheid de kosten van huisvesting voor de arbeidsmigranten laag te houden (er hoeft niet persé op verdiend te worden en dat kan als effect hebben dat wél op winst gerichte huisvesters uit de markt gewerkt worden) en kan een einde gemaakt worden aan de dubbele afhankelijkheid van arbeidsmigranten. In dat kader kan gebruik gemaakt worden van een plan dat onder de titel “Please in my back Yard” is ontwikkeld in Westfriesland en leidt tot de ontwikkeling van een nieuwe wijk: De Groenwijk voor duurzame huisvesting voor tijdelijke medewerkers. In bijlage 2 vindt u de nadere uitwerking van dit plan, waaraan onder andere de FNV en LTO Noord meegewerkt hebben.

Indien er politiek en bestuurlijk draagvlak bestaat om te komen tot een vanuit de overheid geïnitieerde huisvesting volgens het hiervoor genoemde plan is het logisch om daarvoor één van de twee of beide nog te vergunnen locaties te gebruiken en geen vergunningen meer te verstrekken aan derden (commerciële huisvesters en/of werkgevers die arbeidsmigranten bij hun bedrijf willen huisvesten).

Opmerkingen naar aanleiding van en met betrekking tot de “regels”

Het realiseren van zulk een alternatief als hiervoor beschreven zal enige tijd vergen. Ondertussen kan het parapluplan – indien aangepast en daadwerkelijk aangescherpt (!) - functioneren als reguleringsmiddel voor de huisvesting van arbeidsmigranten in Horst aan de Maas. Om die reden gaan we hierna in op dit parapluplan.

Algemeen:

Hoewel door B&W aangegeven is dat er een (tijdelijke) stop wordt doorgevoerd waar het gaat om het verlenen van vergunningen voor huisvesting van arbeidsmigranten – buiten de eerdergenoemde twee locaties - blijft de vraag of dit parapluplan ertoe leidt dat alsnog vergunning verleend wordt voor de huisvesting van arbeidsmigranten, in woonkernen, bij agrarische bedrijven en/of in het buitengebied, nabij de werkgelegenheidsgebieden.

De tijdelijke stop lijkt alleen te gelden voor de twee aangekondigde grootschalige locaties. Maar inmiddels zijn er bijvoorbeeld aanvragen ingediend voor (uitbreiding van) huisvesting van arbeidsmigranten aan de Roothweg en de Zwarteplakweg (waarbij in het laatste geval – naar het zich laat aanzien – eerdere illegale huisvesting beloond wordt met vergunning voor uitbreiding van huisvesting). Impliceert dit dat huisvesting van arbeidsmigranten bij agrarische bedrijven wél doorgang kan vinden? Indien dat het geval zou zijn, maken wij daar bezwaar tegen. Bij huisvesting van arbeidsmigranten bij agrarische bedrijven gaat het in veel gevallen om wat kleinere aantallen, máár “vele kleintjes maken één grote!” En de vraag is of het wettelijk toegestaan is voor zulk een vorm van huisvesting wél ruimte te laten en tegelijkertijd voor grootschalige huisvesting niet en in het verlengde daarvan: schept het toestaan van huisvesting bij agrarische bedrijven geen precedent, waar initiatiefnemers voor grootschalige huisvesting gebruik van kunnen maken?

Verder wordt in de toelichting op het parapluplan gesteld dat – om overlast te voorkomen – diverse voorwaarden verbonden aan de medewerking van de gemeente aan huisvesting, met name voor woningen in het buitengebied. Ons is niet duidelijk op welke bepalingen in het parapluplan in dit verband bedoeld wordt. De Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten kan de formulering van die voorwaarden in ieder geval niet vinden in het nieuwe parapluplan.

In de toelichting op het parapluplan wordt ook gesproken over handhaving, die als voorwaarde geldt voor het behoud en de verdere ontwikkeling van de ruimtelijke kwaliteit. De doelstellingen kunnen slechts verwezenlijkt worden – zo stelt het college van B&W – als de regels nageleefd worden. Geconstateerd kan worden dat de capaciteit die de gemeente ter beschikking staat om aan voorwaarde te kunnen voldoen, ontoereikend is. Onlangs nog stelde de verantwoordelijk wethouder in de gemeenteraadsvergadering dat – gezien die beperkte capaciteit - selectief omgegaan zou worden met de inzet van handhaving (vooral richten op overtredingen die veel impact hebben). Het lijkt de werkgroep dat deze stellingname leidt tot een (langzame) erosie van het handhavingsbeleid. Zoals de Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten in overleg met de verantwoordelijk wethouder vaker heeft bepleit dient de handhaving (en daarmee de handhavingcapaciteit) geoptimaliseerd te worden, wil bijvoorbeeld de overlast voor de omgeving voorkomen en de afspraken die gemaakt worden in het omgevingsgesprek nagekomen worden.

Tenslotte geldt wat ons betreft aanvullend dat in alle gevallen – waar het gaat om bestemmingsregels (hoofdstuk 2) - dat de aanbevelingen van het Aanjaagteam meegenomen en/of geïntegreerd worden in dit paraplubestemmingsplan.

Artikel 1 Begrippen:

1.5. Arbeidsmigrant: Tijdelijke arbeider die het hoofverblijf elders heeft.

Opmerking: Onder “hoofverblijf” wordt verstaan, de plaats waar iemand niet vandaan gaat enkel dan met een bepaald doel en met het plan om als dat doel bereikt is, terug te komen. In het vreemdelingenrecht geldt dat als een hoofverblijf langer dan 9 maanden verlaten is, dat dan het hoofverblijf verplaatst is naar de plek waar de migrant nu verblijft.

Welke consequenties heeft deze bepaling voor de verblijfsduur van arbeidsmigranten in tijdelijke verblijven. Is het daarmee mogelijk dat een arbeidsmigrant de volle periode van 10 jaar kan verblijven in één en dezelfde “tijdelijke” huisvesting? Indien dat het geval zou zijn, maken we daar bezwaar tegen.

1.21 Huishouden: naast familie wordt gesproken over een “woongroep”.

Opmerking: Wordt er ook gesproken over een “woongroep” als die steeds wisselend van samenstelling is? In het woordenboek is de definitie van “woongroep” een groep van minimaal drie personen, die gezamenlijk allerlei dagelijkse huishoudelijke aangelegenheden verrichten, met behoud van privacy (er is sprake van een privé en een gezamenlijke ruimte). In het kader van de aanbevelingen van het Aanjaagteam wordt met name de nadruk gelegd op de privacy (mede in verband met infectiegevaar). Is het niet zaak in de omschrijving van dit begrip ook het aspect “privacy” mee te nemen, waarmee benadrukt wordt dat gewerkt wordt met een slaapkamer per persoon.

1.23 Kampeermiddelen: o.a. tent, tentwagen, kampeerauto, enzovoorts, waarvoor geen omgevingsvergunning ingevolge de woningwet is vereist.

Opmerking: mag uit het feit dat hier kampeermiddelen gedefinieerd worden afgeleid worden dat de gemeente de intentie heeft toe te staan dat arbeidsmigranten onder gebracht worden in dit soort middelen? Indien dit het geval is, maakt de Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten daar bezwaar tegen. Arbeidsmigranten hebben recht op een kwalitatief goede huisvesting. Zulk een kwalitatief goede huisvesting biedt meer kans op het voorkomen of zoveel mogelijk beperken van overlast voor de omgeving.

1.27 Omgevingsdialoog

Opmerking: Wat is de reden dat hier gesproken wordt over “omgevingsdialoog” en wordt niet gesproken over “omgevingsgesprek”, zoals het college van B&W zélf eerder als term geïntroduceerd is? Op zich bestaan er overigens geen bezwaren tegen het gebruik van de term “omgevingsdialoog”.

Opmerking: Ter verklaring van het begrip wordt gesteld dat het om een “gelegenheid gaat om belanghebbenden te betrekken bij de planvorming”. Dat lijkt ons in die zin een correcte weergave van de intentie van wat wij zien als “dialoog”. Het gaat uitdrukkelijk niet om het (slechts) informeren van de omgeving over een bestaande/uitgewerkt plan, maar om het kenbaar maken van een initiatief om te komen tot een plan, waarbij de omgeving de gelegenheid krijgt het plan mee vorm te geven, met instandhouding van de belangen van de omgeving. Mogen we uit de begripsomschrijving afleiden dat het college daarmee “het slechts informeren van de buurt over een plan” als ontoereikend kwalificeert?

1.32 Stacaravan

Opmerking: zie opmerking bij 1.23.

1.34 Tijdelijk: totdat de behoefte niet meer aanwezig is, met een maximum van 10 jaar

Opmerking: Vraag is of het criterium van 10 jaar straks – bij invoering van de omgevingswet – nog geldig is. Maar belangrijker is de vraag, waarop de termijn van tien jaar gebaseerd is. In een brief aan de Tweede Kamer schreef minister Ollongren d.d. 29-5-'19 dat via tijdelijke woningbouw snel en flexibel ingespeeld kan worden op plotseling optredende woningbehoefte. In haar brief gaat het weliswaar over de mogelijkheid voor gemeenten om

de tijdelijkheid uit te breiden van tien naar vijftien jaar (een mogelijkheid die onder de huidige wetgeving via de crisis- en herstelwet al gerealiseerd is), maar tegelijkertijd wijst de minister erop dat in de Wro is bepaald dat in een bestemmingsplan voorlopige bestemmingen kunnen worden aangewezen. Een voorlopige bestemming geldt ten hoogste vijf jaar. Deze termijn kan niet worden verlengd. Verder wijst de minister op de Wabo, die de mogelijkheid biedt om via de uitgebreide voorbereidingsprocedure van 26 weken, voor een bouwactiviteit die niet past in het bestemmingsplan met een goede ruimtelijke onderbouwing voor onbepaalde of zonder maximale tijdsduur voor bepaalde tijd van het bestemmingsplan af te wijken. Voor het mogelijk maken van (tijdelijke) huisvesting zijn de leden 9 en 11 van dit artikel in het bijzonder interessant, aangezien ze de mogelijkheid bieden om via de reguliere procedure van 8 weken een omgevingsvergunning te verlenen voor activiteiten die in strijd zijn met het bestemmingsplan. Artikel 4, lid 9 biedt de mogelijkheid tot het toestaan van (van het bestemmingsplan) afwijkend gebruik van bouwwerken en van bij die bouwwerken behorend terrein, op voorwaarde dat het bouwvolume niet wordt vergroot. Buiten de bebouwde kom mag een logiesfunctie voor werknemers of de opvang van asielzoekers of andere categorieën vreemdelingen worden vergund. De wetgever stelt geen maximum aan de looptijd van de vergunningen die op basis van artikel 4, lid 9 worden verleend. Vanzelfsprekend staat het de gemeente vrij om dat wel te doen.

Kennelijk heeft de gemeente ervoor gekozen hiervoor een termijn van 10 jaar te kiezen. Op basis waarvan de gemeente die keuze heeft gemaakt is onduidelijk. Hoewel elke beperking in tijd gekwalificeerd kan worden als “tijdelijk”, voelt voor de beleving van de omgeving een termijn van tien jaar niet als “tijdelijk”. Om die reden maken wij hier bezwaar tegen het vaststellen van de termijn van tien jaar. Wij pleiten voor een maximale termijn van vijf jaar. Wellicht kan er subsidiair – gebruik makend van de mogelijkheden die de wet biedt – gekozen worden voor de mogelijkheid om deze termijn eenmalig nog eens te verlengen met vijf jaar. Onder voorwaarden! Waarbij één van de voorwaarden is dat de voorgaande vijf jaren geëvalueerd worden met de omgeving, waarbij ook teruggekeken wordt op het nakomen van de bij het omgevingsgesprek vastgelegde afspraken. Bij negatieve conclusies naar aanleiding van de evaluatie kan de gemeente vervolgens besluiten de termijn niet te verlengen met nog eens vijf jaar.

1.37 Werkgelegenheidsgebied: een gebied dat behoort tot de werkgelegenheidsgebieden (...).
Opmerking: hier is sprake van een tautologie, die weinig verhelderend werkt.

Artikel 3: Huisvesting arbeidsmigranten in woningen binnen kernen:

Impliciet biedt het opnemen van dit artikel dat voor tijdelijke huisvesting van arbeidsmigranten de ruimte geboden wordt in de woonkernen van Horst aan de Maas arbeidsmigranten

óók in het kader van short stay te huisvesten. Daar maken wij in zoverre bezwaar tegen, dat als die huisvesting ertoe leidt dat woningen onttrokken worden aan het woningbestand voor de autochtone bevolking, daar geen vergunning voor verleend moet worden. Op zich is de Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten voorstander van huisvesting in de woonkernen, in gewone huizen, maar alleen onder de voorwaarde dat een aanzienlijke uitbreiding van het woningcontingent bewerkstelligd wordt, zodat geen inbreuk gemaakt wordt op de woningmarkt voor de autochtone bevolking, c.q. de autochtone bevolking (weer) meer mogelijkheden krijgt om zich te vestigen in Horst aan de Maas.

3.1.a. Per woning mogen maximaal 4 personen gehuisvest worden.

Opmerking: De Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten maakt bezwaar tegen de formulering zoals die gehanteerd wordt. Het aantal personen dat gehuisvest mag worden in een woning moet afhankelijk gesteld worden van de soort woning (m.n. omvang).

Zo is onzes inziens een seniorenwoning (waar sinds enkele jaren opvallend veel arbeidsmigranten gehuisvest worden - daarmee overigens deze woningen ook onttrekkend aan het bestand van woningen die geschikt zouden zijn voor ouderen) niet geschikt voor bewoning door vier personen!

3.1.c Een goed woon- en leefklimaat dient verzekerd te zijn.

Opmerking: Op zich een terechte bepaling. Maar de vraag is op basis van welke criteria bepaald wordt of er sprake is van een goed woon- en leefklimaat ter plaatse. Bijvoorbeeld: indien de gehuisveste arbeidsmigranten niet in staat zijn Nederlands te spreken heeft dat een negatief effect op het leefklimaat, omdat de voor sociale cohesie zo belangrijke communicatie dan veelal niet mogelijk is of in ieder geval sterk beperkt wordt. Is het niet spreken van de Nederlandse Taal een criterium op basis waarvan arbeidsmigranten geweerd kunnen worden uit zulk een woning op basis van deze bepaling?

Opgemerkt kan worden dat het realiseren van een goed woon- en leefklimaat – onder andere het aanleren van de Nederlandse Taal - leidt tot (maatschappelijke) kosten. Met de aangenomen motie van 10 november 2020 (zie bijlage 3) wordt dit benadrukt en is door de raad aangegeven dat deze (maatschappelijke) kosten niet alleen opgebracht moeten worden door de burgers van Horst aan de Maas, maar ook door de werkgevers die gebruik maken van de inzet van arbeidsmigranten.

Tenslotte: Wordt onder “leefklimaat” in dit geval ook het leefklimaat van de omwonenden bedoeld? Indien dat niet het geval is, dient daar alsnog een bepaling over opgenomen te worden.

Artikel 4 Huisvesting arbeidsmigranten in woningen in het buitengebied

Uit de toelichting op het parapluplan blijkt dat in principe alle woningen met woonbestemming hiervoor in aanmerking komen. Uit ervaringen van de werkgroep is gebleken dat veel bewoners die met deze bepalingen te maken krijgen, hier pas van op de hoogte raken als zij daadwerkelijk geconfronteerd worden met huisvesting van arbeidsmigranten en dan hebben ze juridisch weinig meer in de melk te brokkelen. Uit oogpunt van rechtvaardigheid een onwenselijke situatie, die voorkomen moet worden. Hoe denkt het college dat te doen?

4.1. Bestemmingsomschrijving

Opmerking: In dit artikel wordt onder andere bepaald dat het college van B&W de bevoegdheid heeft om middels een omgevingsvergunning af te wijken van het bepaalde in de geldende woonbestemming en toe te staan dat er arbeidsmigranten gaan wonen. De Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten maakt bezwaar tegen het volledig overhevelen van de bevoegdheid op dit punt aan het College van B&W. In de gemeenteraad heeft discussie plaats gevonden over de reikwijdte van deze bevoegdheid en is bepaald dat het college de gemeenteraad nadrukkelijker informeert met betrekking tot initiatieven die een grote maatschappelijke en/of politieke impact hebben. Wat de Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten betreft zou de raad bij de hier bedoelde initiatieven (die wellicht nog nader gedefinieerd dienen te worden) de beslissingsbevoegdheid aan zichzelf moeten voorbehouden.

4.1.a. Zie opmerking bij artikel 1.34.

4.1.c. Per woning mogen maximaal 10 personen worden gehuisvest.

Opmerking: De Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten maakt bezwaar tegen de formulering zoals die gehanteerd wordt. Het aantal personen dat gehuisvest mag worden in een woning moet afhankelijk gesteld worden van de soort woning (m.n. omvang – zie ook opmerking bij artikel 3.1.a). Daarbij dient als uitgangspunt te gelden de aanbeveling van het Aanjaagteam onder leiding van Emile Roemer om per persoon (of een koppel) één slaapkamer te realiseren.

4.1.g.1. Er is sprake van 1- en/of 2-persoons slaapkamers, met een maximum van 10 slaapkamers.

Opmerking: Ook hier geldt het bezwaar van de Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten tegen de formulering zoals die gehanteerd wordt. Het aantal slaapkamers in een woning moet afhankelijk gesteld worden van de soort woning (m.n. omvang).

Van belang is ook op te merken dat bepaald moet worden dat het niet toegestaan is om meer dan 1 of 2 personen (afhankelijk van of het gaat om een respectievelijk 1- of 2-persoons slaapkamer) te huisvesten.

4.1.g.4. Zie opmerking bij 3.1.c.

4.1.g.5. In geval van nieuwvestiging van huisvesting dient een adequate omgevingsdialoog te worden gevoerd.

Opmerking: Naar de mening van de Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten is dit een te beperkte formulering. Ook als er sprake is van verbouw/uitbreiding die leidt tot het uitbreiden van het aantal te huisvesten arbeidsmigranten dient een adequate omgevingsdialoog plaats te vinden. De bepaling in artikel 4.1.g.7. biedt volgens de Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten te weinig waarborg om na eventuele huisvesting van arbeidsmigranten alsnog over te gaan tot verbouw/uitbreiding.

Ontbrekende bepaling: Ter plaatse van de huisvesting dienen zowel in pandig als uit pandig recreatieve voorzieningen aanwezig te zijn.

Artikel 5 Huisvesting arbeidsmigranten bij agrarische bedrijven

In zijn algemeenheid maakt de Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten bezwaar tegen het huisvesten van arbeidsmigranten bij of in agrarische bedrijven. In de regel betekent het

toestaan van deze mogelijkheid in dit geval haast per definitie dat er sprake is van dubbele afhankelijkheid bij de arbeidsmigrant. In die zin anticipeert het college van B&W niet op de aanbevelingen van het aanjaagteam onder leiding van Emile Roemer. Het alternatief – als verwoord op bladzijde 2 van deze zienswijze (naar voorbeeld van het project “Please in my back Yard”) – biedt een oplossing voor de agrarische bedrijven die menen gebruik te moeten maken van de inzet van arbeidsmigranten. Zoals op bladzijde 3 van deze zienswijze aangegeven, zal het realiseren van zulk een alternatief enige tijd vergen. Ondertussen kan artikel 5 van het parapluplan functioneren als reguleringsmiddel voor de huisvesting van arbeidsmigranten bij agrarische bedrijven in Horst aan de Maas. Om die reden gaan we hierna in op onderdelen van artikel 5.

Overigens dient óók opgemerkt te worden dat ons inziens het toelaten van huisvesting van arbeidsmigranten bij agrarische bedrijven (inclusief het uitbreiden van huisvesting van arbeidsmigranten bij agrarische bedrijven) in strijd is met de stellingname van het College van B&W in de RIB “Beleid Internationale werknemers herzien” waarin zij aangeeft dat zij zich zal beperken voor wat betreft het toevoegen van huisvesting tot twee grootschalige locaties en ons inziens laat dit geen ruimte voor huisvesting bij agrarische bedrijven. En al zeker niet als die huisvesting feitelijk óók een grootschalige voorziening kan betreffen.

5.1. Bestemmingsomschrijving.

Opmerking: Wat betreft de bepaling dat het college van B&W de bevoegdheid heeft om middels een omgevingsvergunning af te wijken van het bepaalde in de geldende agrarische bestemming en toe te staan dat er arbeidsmigranten gaan wonen, maakt de werkgroep bezwaar tegen het volledig overhevelen van de bevoegdheid op dit punt aan het College van B&W, in dit kader verwijzend naar de toelichting op dit bezwaar bij 4.1.

5.1.a. Zie opmerking bij artikel 1.34.

5.1.c. Huisvesting toegestaan binnen bestaande of nieuw te bouwen bedrijfsgebouwen, niet zijnde woonunits.

Opmerking: In de juridische toelichting op het paraplubestemmingsplan wordt – onder planstukken (4.1.) – gemeld dat het oprichten van nieuw te bouwen gebouwen ten behoeve van het huisvesten van arbeidsmigranten in ieder geval niet is toegestaan. Maar hier staat dat huisvesting dus wél in nieuw te bouwen bedrijfsgebouwen toegestaan wordt. Hoe kan deze discrepantie verklaard worden?

5.1.e. Het maximaal te huisvesten arbeidsmigranten bedraagt 80 personen.

Opmerking: Losstaand van de bepaling dat de noodzaak van het aantal personen aangetoond moet worden op basis van bedrijfseconomische overwegingen en dat indien nodig deskundig advies wordt ingewonnen, betekent het toelaten van maximaal 80 personen dat het feitelijk gaat om een grootschalige voorziening! Daartegen maakt de Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten ernstig bezwaar. Te meer omdat artikel 5.1.f het mogelijk maakt – op basis van bedrijfseconomische overwegingen – nog grotere aantallen arbeidsmigranten te huisvesten (waar verder geen maximum aan is gesteld). Als er al huisvesting van arbeidsmigranten bij agrarische bedrijven toegestaan zou moeten worden, dan dient aangesloten te worden bij de bepalingen in artikel 4 (huisvesting in woningen in het buitengebied).

5.1.g.1. Zie de opmerking bij 4.1.g.1. met die toevoeging, dat bij dit artikel geen maximum gesteld wordt aan het aantal slaapkamers, terwijl dat volgens de Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten ook bij huisvesting bij agrarische bedrijven bepaald zou moeten worden (zie ook de opmerking hiervoor onder 5.1.e).

5.1.g.5. Zie de opmerking bij 3.1.c.

5.1.g.5. Zie de opmerking bij 4.1.g.5.

Artikel 6 Huisvesting arbeidsmigranten in bestaande vrijkomende agrarische gebouwen nabij werkgelegenheidsgebieden

6.1. Bestemmingsbeschrijving

Opmerking: Wat betreft de bepaling dat het college van B&W de bevoegdheid heeft om middels een omgevingsvergunning af te wijken van het bepaalde in de geldende agrarische bestemming en toe te staan dat arbeidsmigranten in bestaande vrijkomende agrarische bebouwing binnen een agrarische bestemming na beëindiging van het agrarische bedrijf gaan wonen, maakt de werkgroep bezwaar tegen het volledig overhevelen van de bevoegdheid op dit punt aan het College van B&W, in dit kader verwijzend naar de toelichting op dit bezwaar bij 4.1.

Het opnemen van deze bepaling in het parapluplan roept bij de Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten de vraag op of hier geen sprake is van strijdigheid met de Ruimte voor Ruimteregeling – waaraan de gemeente Horst aan de Maas zich geconformeerd heeft – en die er onder andere op gericht is de verrommeling in het buitengebied terug te dringen. Voor de overige bepalingen die in artikel 6 zijn opgenomen verwijzen we naar de opmerkingen onder artikel 5 betreffende de bepalingen met een gelijke strekking, die als hier ingelast beschouwd kunnen worden.

Artikel 7 Anti-dubbeltellingregel

Graag zou de Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten een nadere toelichting willen krijgen op deze bepaling. De uitleg in de toelichting is daartoe niet toereikend. Wat houdt zij in en wat zijn de concrete gevolgen van deze bepaling gezien in het totaal van dit parapluplan?

Artikel 8 Algemene bouwregels

De bepaling als hier opgenomen komt overeen met de bepalingen onder de artikelen 3, 4, 5 en 6. Wat voegt deze bepaling toe aan die andere artikelen of met andere woorden: wat is de reden dat deze bepaling hier nog eens opgenomen wordt, óf omgekeerd, waarom worden de bepalingen onder de artikelen 3, 4, 5 en 6 vermeld, terwijl die hier al in zijn algemeenheid worden gesteld?

Namens de Werkgroep Huisvesting Arbeidsmigranten,
Paul Geurts

Bijlage 1: Reactie op RIB inzake stand van zaken beleid internationale werknemers 2019

In zijn algemeenheid merken we op, dat de raadsinformatiebrief nog veel onduidelijkheden bevat en er wordt niet zichtbaar waar B&W – bijvoorbeeld – de Werkgroep Arbeidsmigranten in tegemoet komt. Het stuk is – anders gezegd – vaag en wollig. Indien het stuk tot de kern van zijn *concrete* boodschap teruggebracht zou worden, lijkt er weinig van het stuk over te blijven.

In het stuk gaat het vaak over “de regie nemen”. Regie definiëren wij als “het voeren van beheer met betrekking tot derden, waarover men verantwoording heeft”. In de praktijk zien we niet dat de gemeente die regie écht pakt en in de raadsinformatiebrief zien we op basis waarvan de gemeente die regie niet pakt of kan pakken dan aanzetten op basis waarvan ze die regie alsnog in handen krijgt.

Opmerkingen per hoofdstuk:

Kwaliteit van huisvesting

Gesteld wordt dat de normen van Stichting Normering Flexwonen (SNF) gevolgd worden bij de vergunningverlening. In de praktijk betekent dit, dat – zoals bij Van Dijk in America – dat arbeidsmigranten met z’n tweeën op één (slaap)kamer verblijven met een afstand van 60 cm tussen de bedden in. Gesteld wordt dat “uiteraard” het advies van het aanjaagteam en de reactie daarop van het kabinet gevolgd worden. De vraag is wat dat concreet betekent.

- Gaat de gemeente de dubbele (en soms driedubbele) afhankelijkheid van arbeidsmigranten van huisvester/werkgever (en vaak ook vervoerder) doorbreken? Het Aanjaagteam stelt dat die afhankelijkheidsrelatie arbeidsmigranten kwetsbaar maakt, vaak ook vanwege de taalbarrière. Gaat de gemeente die afhankelijkheidsrelatie opheffen door niet meer toe te staan dat werkgevers arbeidsmigranten huisvest (ook niet via schijnconstructies als bij Otto Work Force)?
- Gaat de gemeente regelen dat – waar twee of meer arbeidsmigranten op een (slaap)kamer verblijven – de afstand van anderhalve meter in acht wordt genomen (zoals het aanjaagteam adviseert)?

Maatschappelijke effecten

Gesteld wordt dat er meer aandacht moet komen voor de sociale aspecten. Daarbij wordt gedacht aan lokale en regionale projecten rondom zorg, veiligheid, integratie, taal en informatievoorziening. Dat waarderen we positief, ware het niet dat we daar vooralsnog geen concrete ideeën van zien.

Sterker nog, een aantal aspecten komen niet aan de orde of worden eenzijdig aangepakt.

- Al vanaf 2018 wijst de Werkgroep Arbeidsmigranten op de concentratie van arbeidsmigranten in een aantal buurten en locaties (denk aan de drie buurten waar m.n. de sociale huurwoningen te vinden zijn en in het buitengebied bijvoorbeeld de Horsterweg e.o.). Vanuit de buurt van de Horsterweg wordt al heel lang gevraagd concreet te maken hoeveel arbeidsmigranten er gehuisvest gaan worden. Ook heeft de werkgroep in verschillende gesprekken met de gemeente (wethouders Op de Laak en Bouten) gewezen op de extra concentratie, omdat ook de gemeente Venlo in hetzelfde gebied huisvesting toestaat. Pas onlangs is ook vanuit het college een vraagteken geplaatst bij de – wat zij noemt – clustering van huisvesting arbeidsmigranten. Mogen we van het college verwachten dat ze nu concreet beleid gaat formuleren, waardoor die clustering ongedaan gemaakt wordt en dat eerdere voorstellen (bijvoorbeeld m.b.t. de 10%-norm) gehonoreerd worden?

- Daar waar we al langere tijd hameren op het belang van handhaving waar het gaat om de huisvesting van arbeidsmigranten (maar ook breder, gezien de grote mate van inzet van de politie t.a.v. arbeidsmigranten) zien we nu (pas) dat het college daar op reageert met de aanstelling van een toezichthouder, die de helft van zijn tijd bezig is met de huisvesting van arbeidsmigranten én is juridische capaciteit vrij gemaakt voor ondersteuning van deze toezichthouder. Een positieve zaak! Zeker ook als er gewezen wordt op het veilig en leefbaar maken van “grootschalige shortstay-voorzieningen”. Maar wat blijkt: de betrokken toezichthouder wordt ingezet om een inhaalslag te maken op het gebied van illegale huisvesting en het volgen van meldingen. Wat betekent dit concreet voor de handhaving van afspraken tussen buurten en huisvesters (bijvoorbeeld in het kader van omgevingsgesprekken)? Tot nu toe constateren we dat daar van geen sprake is en in de gesprekken met de wethouder hebben we ook niet vastgesteld dat er op korte termijn uitzicht is op zulke handhaving. Hoe gaat het college op korte termijn gestalte geven aan handhaving bij grootschalige shortstay-voorzieningen?
- Is de constatering dat er een inhaalslag gemaakt moet worden op het punt van handhaving een erkenning van de klachten van buurten, dat er in het verleden (tot nu toe) geen of weinig aandacht is geweest voor die handhaving (bijvoorbeeld n.a.v. meldingen) en op basis waarvan kan het college garanderen dat daar nu wél aandacht aan gegeven gaat worden?
- Het belang van integratie en taalonderwijs wordt – terecht – onder de aandacht gebracht. Een andere werkwijze en meer middelen worden aangekondigd. Vraag: als er een andere werkwijze bepleit wordt, hoie weet je dan of er meer middelen nodig zijn? Dat kan pas, als concreet gemaakt wordt wat die andere werkwijze is. Daar zijn we benieuwd naar.
- Bij integratie gaat het niet alleen om taal (hoewel ook wij die heel belangrijk vinden – daarover zo dadelijk meer) en communicatie, maar ook om gedrag, eigen verantwoordelijkheid en kennis van de samenleving/cultuur bij de arbeidsmigranten. Indien arbeidsmigranten hier komen werken, mag van hen verlangd worden dat zij dat eigen maken en het is aan de overheid om dat te toetsen en waar nodig daar aandacht aan te geven. Daarvoor zien we geen aanzet toe van het college, laat staan van concrete plannen hoe dit op te pakken.
- M.b.t. taalonderwijs stelt het college dat ze dat op twee manieren wil aanpakken, waarbij ze onderscheid gaat maken op shortstay en longstay. Vervolgens wordt meer inzicht gegeven in wat dit beleidsstreven betekent voor de longstay, maar inzet voor de shortstay wordt niet uitgewerkt. Terwijl voor de buurten waar arbeidsmigranten (grootschalig) gehuisvest worden de mogelijkheid van communiceren ook uitermate belangrijk is! We hebben daar als werkgroep steeds op gehamerd. Mogen we op dit punt nog iets verwachten van het college?
- Daar waar het college aangeeft te willen handelen naar de aanbevelingen van het Aanjaagteam willen wij er op wijzen dat het aanjaagteam – zo hebben wij vernomen tijdens de draagvlakbijeenkomst van het aanjaagteam op dinsdag 13-10-'20 jl. in Eindhoven, dat het aanjaagteam de regering zal gaan adviseren dat arbeidsmigranten al meteen bij aankomst in Nederland taalonderwijs aangeboden wordt, waarbij de aanbeveling zal zijn dat gemeente en werkgever daarvoor gezamenlijk verantwoordelijk zullen zijn. Om die reden alleen al bepleiten wij nogmaals dat taalonderwijs – in werktijd! – vanaf aankomst in Nederland aangeboden wordt.
- In de tekst wordt geschreven “mensen de taal te leren of in te zetten op sociale integratie via bijvoorbeeld verenigingsleven”. Mogen we aannemen dat hier op z'n minst en/of bedoeld wordt?
- Gezien de ervaringen in de drie wijken mag geconstateerd worden dat inzetten op taal en integratie via bijvoorbeeld het verenigingsleven nog problematisch is, terwijl daar wel aal

aanzetten toe gedaan zijn vanuit de wijken zélf. Op dit punt wordt het kopje “Wat gaan we doen” dan ook totaal niet waargemaakt. Wij zijn benieuwd naar de concrete acties/plannen, die het beoogde effect (integratie) echt bewerkstelligen. Daarom zijn we ook zo benieuwd naar de “andere werkwijze” waar we hiervoor al een opmerking plaatsten.

- We zijn tegelijkertijd dat door het college gesproken wordt over integratie tegelijkertijd dat het college mee werkt aan het creëren en realiseren van eigen voorzieningen voor arbeidsmigranten die – als het om integratie gaat – contraproductief werken. Voor arbeidsmigranten – óók voor hen die hier tijdelijk² komen werken – wordt het daarom heel gemakkelijk om in een parallelle wereld te leven en integratie te “ontwijken”. Dat bevordert de integratie niet, maar ook niet het begrip van Nederlanders voor de arbeidsmigranten, die vaker gezien worden als concurrenten op de arbeids- en huizenmarkt. De situatie zoals we die kennen vanuit de jaren zestig, zeventig en tachtig, toen gedacht werd dat de arbeidsmigranten ook maar tijdelijk hier zouden verblijven, wordt zo weer herhaald...

Dashboard

Om goed te kunnen bepalen of beleid succesvol is moet er gemonitord worden. Met die constatering zijn we het eens. Maar om vast te stellen wat in deze context “succes” betekent, moeten we kijken naar eerdere beleidsdocumenten van het college. We zien dan dat het beleid gericht is op het binnen halen van nog meer arbeidsmigranten, als goedkope werknemers voor bijvoorbeeld de agrarische sector en de distributiecentra. Wat die laatste sector betreft lijkt de inzet van het beleid vooral om voor hen een gunstig vestigingsklimaat te creëren. Terwijl er ook voor gekozen kan worden slechts bedrijven te rekruteren die aansluiten op de aanwezig arbeidsmarkt.

De tekst is op dit punt overigens niet heel consequent. Bij het gebruik van de term “nieuwe burens” wordt vaker binnen het beleid bedoeld op de mensen die vallen onder de oude term “long stay”.

Tegelijkertijd wordt hier echter óók gesteld dat er vastgelegd moet worden “hoeveel vergunningen er verleend zijn voor shortstay”. We zouden dan bijvoorbeeld cijfers moeten hebben van “inschrijving BRP voor de nieuwe burens”. We mogen ervan uitgaan dat hier de “long stay” bedoeld wordt, gezien onze opmerking hiervoor, maar ook gezien een eerdere raadsinformatiebrief, waarin ervoor gepleit wordt arbeidsmigranten pas te gaan registreren na zeven maanden verblijf (waar de werkgroep arbeidsmigranten het niet mee eens is, zoals eerder gemeld bij het college).

- Hoe denkt het college inzicht te krijgen in de aantallen (tijdelijke) arbeidsmigranten die in Horst aan de Maas verblijven, indien slechts gekeken wordt naar de vergunde plekken shortstay (PS: hoe kan het overigens dat die gegevens nog niet op een rijtje staan, terwijl de gemeente de vergunningen verstrekt én er als sinds minstens begin 2018 gevraagd wordt om die gegevens) en de actuele bezettingsgraad van de shortstay (waarvoor o.i. registratie onontbeerlijk is)? Blijven anderszins gehuisveste en/of in Horst aan de Maas verblijvende arbeidsmigranten op deze manier (nog) buiten beeld? En wat te denken van de opmerking dat het huidige systeem niet ingericht is op de verwerking en levering van deze gegevens, nu en **in de toekomst** (!)? Op basis waarvan kan dan een adequaat beleid gevoerd worden – uitgaande van het principe meten=weten – t.a.v. de aantallen arbeidsmigranten in het algemeen en de shortstay in grootschalige huisvestingslocaties in het bijzonder? En – sterker nog – hoe kun je dan de regie voeren (als in de inleiding op deze reactie opgemerkt)? Dat laatste geldt zeker daar waar het college stelt dat iedere agrariër in principe

² Waarbij we de kanttekening plaatsen dat “tijdelijk” hier heel relatief is, zoals we ook in de gesprekken met de wethouders steeds aangegeven hebben, omdat – i.v.m. wetgeving – er een soort draaimolen bestaat, waarbij arbeidsmigranten een tijd hier komen werken, vervolgens een bepaalde tijd terug naar hun land gaan en vervolgens weer hier komen werken, en dat jaren achter elkaar!

arbeidsmigranten mag huisvesten en het college zélf bereid is bestemmingen van locaties zodanig aan te passen (om te zetten naar de bestemming agrarisch) zodat ook dáár huisvesting van arbeidsmigranten mogelijk gemaakt wordt? Geeft het college daarmee feitelijk niet juist de regie uit handen en voert zij een soort “laissez faire-beleid”?

- Als het probleem zit in “de huidige systemen”, waarin de gevraagde gegevens niet opgenomen of geleverd kunnen worden, kan een nieuw systeem dat gericht is op berekening van toeristenbelasting en verhuurdersheffing dan wél soelaas bieden?
- Hoe kan op basis van het verkrijgen van de huisvestingsbehoefte (waarbij de input van werkgevers en uitzendbureaus kennelijk leidend wordt en die – belanghebbende - partijen kennelijk de regie gegeven wordt, in tegenstelling tot de wens van het college zélf de regie te voeren) een maatschappelijke balans gerealiseerd worden, waarin de belangen van de buurten (waar grootschalige huisvestingsvoorzieningen gerealiseerd zijn/worden) ook in meegenomen zijn.
- Uit gegevens m.b.t. de huisvestingsbehoefte die het college heeft verzameld, onder andere bij de uitzendbureaus, lijkt het beleidsuitgangspunt (“arbeidsmigranten zijn welkom” – zie eerdere opmerking hierover) leidraad te zijn, in plaats van het *draagvlak en de draagkracht van de burgers in Horst aan de Maas*. Uitgaande van de 8.000 te verwachten nieuwe arbeidsmigranten in de komende 10 jaar (een verdubbeling van de bij benadering huidige aantallen, zoals wethouder Bouten in het gesprek met de werkgroep arbeidsmigranten mededeelde), betekent dit dat een kwart tot een derde deel van de bevolking uit Horst aan de Maas bestaat uit arbeidsmigranten! Onzes inziens zou dat draagvlak en -kracht van de burgers in Horst aan de Maas overstijgen. Is het college het daar mee eens en zo ja, wat denkt het college daaraan te doen? En als de gegevens concreet in beeld zouden zijn, kan dat dan consequenties hebben voor het beleid van het college t.a.v. het wel/niet toelaten van zulke grote aantallen, uitgaande van het hiervoor gememoreerde draagvlak en draagkracht onder de burgers van Horst aan de Maas?
- In eerdere notities, beleidsstukken en uitingen van het college wordt gewezen op de verwachte automatisering van processen, waarbij nu nog arbeidsmigranten ingezet worden. Is daar bij de prognoses m.b.t. de aantallen te verwachten arbeidsmigranten en de daaruit voortkomende huisvestingsbehoefte rekening mee gehouden?
- Indien het college wél bereid is huisvesting toe te staan voor de grote aantallen arbeidsmigranten die verwacht worden, hoe denkt het college dan überhaupt de regie te houden (c.q. limieten vaststellen) t.a.v. aantallen huisvestingslocaties, aantallen arbeidsmigranten en bijvoorbeeld ook clustering van locaties?

Omgevingsdialoog

Het college merkt op dat zij de intentie heeft **na** (!) vaststelling van het bestemmingsplan Californië 2 als gemeente een actieve (procesmatige) rol te pakken bij het omgevingsgesprek. Daarmee lijkt het college tegemoet te koen aan de wens van de Werkgroep Arbeidsmigranten, maar op welke wijze en óf dat ook werkelijk een juiste vooronderstelling is, wordt niet duidelijk, omdat een en ander niet concreet uitgewerkt is.

- Wat betekent in dit geval “de actieve rol pakken”?
- In hoeverre kan de gemeente überhaupt nog de regie pakken, als ze blijft doorgaan op de lijn dat het Bp Californië 2 vastgesteld wordt. Dan is de kans op echte dialoog feitelijk verkeken, dan mag de omgeving hooguit in de marge nog bekijken hoe de huisvesting georganiseerd wordt, maar dat die er dan komt is onherroepelijk! Vindt de gemeente het – ondanks eerdere toezeggingen op dit punt – niet van belang om eerst – dus vóórdat het Bp is vastgesteld – een omgevingsgesprek organiseert over het bestemmingsplan (en die is –

gezien de opzet van de richtlijnen omgevingsgesprek - toch echt vergaander dan de mogelijkheid te bieden een “zienswijze” in te dienen, waarover vervolgens geen dialoog over gevoerd gaat worden met de indieners).

- Het college wil ook een professionalsdialoog gaan introduceren, waarin zij zelfs al een aantal stappen heeft gezet. Met het fenomeen professionalsdialoog zelf hebben we als Werkgroep Arbeidsmigranten geen probleem, maar kennelijk is er al sprake van afspraken over “convenanten” en is er een verbinder aangewezen. Om welke bedrijven en verbinder gaat het, wat houdt een en ander concreet in, hoe kan het college de regie houden als ze kennelijk – via convenanten – voor een deel die regie elders gaat leggen en – in het verlengde daarvan wat houden die convenanten in, waartoe dienen zij en wie zijn daarin mee bepalend? Om op dat laatste aan te sluiten: in hoeverre hebben burgers in het algemeen en omwonenden van (grootschalige) huisvesting invloed op die convenanten?
- Op zich is het prima – en door de werkgroep ook bepleit – dat er informatie verstrekt wordt over rechten en plichten aan arbeidsmigranten (wat ons betreft met name om de positie van die arbeidsmigranten t.o.v. hun werkgevers en huisvesters te versterken!). Maar in deze raadsinformatiebrief ontbreekt de concrete taak die werkgevers daarin dienen te spelen (gecontroleerd door de overheid) én de informatie over rechten en plichten die verstrekt dient te worden aan werkgevers, uitzendbureaus, huisvesters en wat dies meer zij. Is het college nog van plan op dit vlak nog concrete actie te ondernemen?
- In hoeverre worden arbeidsmigranten, werkgevers en huisvesters op hun eigen verantwoordelijkheid aangesproken (terwijl de tijdelijke arbeidsmigranten de Nederlandse taal niet machtig zijn en daar vooralsnog ook niet op ingezet wordt!) indien er vervolgens niet opgetreden wordt indien die eigen verantwoordelijkheid niet waar gemaakt wordt? Wij brengen u in deze context onze brief m.b.t. de handhaving van coronamaatregelen t.a.v. arbeidsmigranten graag in herinnering).

Economische gevolgen

Het college ziet het als haar verplichting om het economisch beleid, arbeidsmarktbeleid, huisvesting en maatschappelijke effecten met prioriteit en in samenhang aan te pakken. Doel is een balans tussen economie en leefbaarheid. In voorgaande hebben we daar al het een en ander over opgemerkt.

- Hoe kan het college stellen dat het doel is de balans tussen economie en leefbaarheid te waarborgen, terwijl ze ondertussen aangeeft dat de komst en vestiging van arbeidsmigranten “noodzakelijk en onomkeerbaar” is. Wat zegt dat over de intentie van het college de regie te voeren (kennelijk hebben ze die regie allang afgestaan aan de “ongrijpbare” internationale “markt”. Terwijl die “komst en vestiging” gebaseerd zijn op (eerdere politieke) keuzes, die derhalve aangepast kunnen worden! Kortom: er is wel aandacht voor de gevolgen, maar de bron wenst men niet aan te pakken. Normaal gesproken noemt men dat “dweilen met de kraan open”!
- Ondertussen betalen de burgers de uitvoering van beleid dat met name gericht is op de gevolgen van de komst van de arbeidsmigranten, waar ondertussen vooral de uitzendbureaus, werkgevers en uitzendbureaus van profiteren (financieel gezien in elk geval) Op welke wijze denkt het college de rekening ook bij die partijen neer te leggen?
- De verbinder richt zich in eerste instantie op werkgevers en huisvesters. Pas in latere instantie – zo lezen we – krijgen ook de mensen die de effecten van de massale komst van arbeidsmigranten het meest zullen ervaren enige aandacht: de collega-werknemers (worden helemaal niet genoemd) en de burgers in het algemeen en de buurten waar de arbeidsmigranten worden gehuisvest in het bijzonder. Het lijkt erop dat het accent dat het

college tot nu toe heeft gelegd bij de werkgevers en huisvesters consequent vastgehouden wordt: ook de “richtlijnen omgevingsgesprek” waren vrijwel uitsluitend gericht op de werkgevers/huisvesters en de betrokkenen waar deze partijen mee in gesprek komen – de buurten – kwamen in de notitie nauwelijks aan de orde. En ook in deze raadsinformatiebrief moet je welwillend tussen de regels door lezen om enige bekommernis te bespeuren met die buurten na een enkele “verdwaalde” opmerking over “inwoners”, waarbij onduidelijk blijft welke inwoners precies bedoeld worden. De indruk ontstaat dat daarmee de burgers individueel benaderd worden i.p.v. buurtsgewijs. Een buurtgewijze aanpak zou de kracht van die “inwoners” (burgers) juist versterken. Kan het college zich daarin vinden en wil het college dat ook door laten klinken in haar beleid?

- Niet alleen het college ontbreekt het aan instrumentarium om de regie te kunnen voeren in het beleid inzake arbeidsmigranten. Ook de buurten worden geen instrumenten aangereikt om zelf in hun eigen buurt de regie (of in ieder geval serieuze participatie) gestalte te kunnen geven. Het gevolg lijkt dat er sprake is van een situatie van *laissez faire* (zoals eerder opgemerkt), waarvan werkgevers, huisvesters en uitzendbureaus optimaal gebruik maken.
- Het college stelt dat zij nadrukkelijker de regie gaat pakken over waar huisvestingslocaties gerealiseerd kunnen worden. Of dat positief is, moet we nog afwachten. Tot nu toe hebben we als werkgroep (en de buurten die binnen de werkgroep verenigd zijn) te horen gekregen dat het college de wet moet volgen, waar het gaat om – bijvoorbeeld – planologie. Terwijl het college in het verleden overigens via de paraplubestemmingsplannen en andere instrumenten er alles aan gedaan heeft om de poorten voor de arbeidsmigranten wijd open te zetten. Wij zijn dan ook erg benieuwd of met de instrumenten die het college gaat gebruiken, de belangen van de burgers/buurten daadwerkelijk een plaats krijgen in het beleid. Daartoe vragen wij het college duidelijk te maken hoe ze die instrumenten concreet wil gaan invullen. Daarbij speelt – wat de werkgroep arbeidsmigranten betreft – de mate van verplichting die werkgevers/huisvesters/uitzendbureaus opgelegd kan worden om zich te conformeren aan beleid én om te accepteren dat burgers in hun buurt zélf de regie kunnen voeren. Indien daar niet aan voldaan wordt, kan het “instrumentarium” slechts gezien worden als een “bot mes”... Is het college het daar mee eens?

Tot slot nog een vraag:

Wat is de reden dat het college overgestapt is van de duidelijke betiteling “arbeidsmigrant” naar “internationale werknemer” (en daarmee de arbeidsmigranten min of meer gelijkstelt met expats (een expat is iemand met een andere cultuur, meestal hoogopgeleid, die meestal door hun werk uitgezonden wordt naar een land om daar **tijdelijk** te werken)? Het college meent zelf eigenstandig de naam van de Werkgroep Arbeidsmigranten (en ook de naam van de regionale adviesraad arbeidsmigranten) te mogen veranderen in “werkgroep internationale werknemers” (en regionale adviesraad internationale werknemers). Op basis waarvan meent het college dat te mogen doen?

Bijlage 2: “Please in my back Yard –duurzame huisvesting voor flexibele arbeidskrachten”

“Groenwijk, Duurzame Huisvesting voor flexibele arbeidskrachten”

Over wie hebben we het?

De afgelopen eeuw zijn arbeidsmigranten niet meer weg te denken uit onze economie. Met name sectoren als de landbouw, de vleesverwerking en distributiecentra kunnen in onze regio niet functioneren zonder de inzet van deze flexibele arbeidskrachten. Maar ook in de zorg, de bouw en in het onderwijs zien we een toename van arbeidsmigratie.

We maken een nadrukkelijk onderscheid tussen immigranten, die naar Nederland komen om te verblijven en werken en flexibele arbeidskrachten, die hier komen om te werken en na verloop van tijd weer terugkeren. De eerste groep wil integreren, wonen, Nederlands leren en gewaardeerd onderdeel zijn van onze samenleving. De flexibele arbeidskracht, de tweede groep, komt naar Nederland om een bepaalde periode werk te verrichten. Zij *wonen* hier niet, maar *verblijven* hier ten tijde van de arbeidsduur. Het is deze groep waar dit plan betrekking op heeft.

Feiten en cijfers

Volgens de Rijksoverheid zijn er in ons land meer dan 400.000 flexibele arbeidskrachten. Onderzoek onder de leden van WBG wijst uit dat er in de regio 10.000 arbeidsmigranten werkzaam zijn. 65 % van de arbeidsmigranten verblijft ten tijde van de arbeidsduur. We hebben het over een kleine 6500 flexibele arbeidsmigranten. Het gebrek aan voldoende kwalitatieve huisvesting voor deze groep is aanleiding voor de Westfriese Bedrijvengroep dit plan te ontwikkelen.

We hebben daartoe de samenwerking gezocht met partners, die over kennis beschikken in deze markt en die ook belang hebben bij een goede oplossing. Het betreft partners die kennis hebben van de bouw en huisvesting voor short stay, uitzendbureaus die de match tussen bedrijven en de arbeidskrachten verzorgen, bedrijven die van een grote hoeveelheid flexibele arbeidskrachten afhankelijk zijn, maar ook de FNV als vakbeweging, die opkomt voor de belangen van de flexibele arbeidskrachten en woningbouwcorporaties en ontwikkelaars die zich verenigd hebben in werkgroep woningmakers en een oplossing zoeken voor woningtekorten.

Onder dit document ziet u welke partijen dit plan onderschrijven. Gezamenlijk bieden wij dit beleidsplan aan bij de 7 gemeenten in Westfriesland. Wij zijn ervan overtuigd dat alleen door een gezamenlijke aanpak van bedrijfsleven, vakbeweging en de samenwerkende overheid we dit hardnekkige probleem in de regio kunnen oplossen en een voorbeeld kunnen zijn in Nederland.

Wat is het probleem?

Vanuit de overheid zijn in Westfriesland de afgelopen jaren weinig tot geen initiatieven geslaagd om verblijf voor arbeidsmigranten mogelijk te maken en daarmee te voldoen aan de enorme vraag. Alleen voor agrariërs zijn er in een aantal gemeenten, mogelijkheden gecreëerd om op eigen terrein huisvesting te realiseren. De initiatieven op dit vlak functioneren overigens in het algemeen naar tevredenheid. Nadeel is dat de 7 gemeenten in de regio allemaal andere criteria hanteren.

Enkele horeca aangelegenheden zijn omgezet tot pension, maar voornamelijk is de huisvesting van flexibele arbeidskrachten overgelaten aan de "markt". Dit heeft oneigenlijke en negatieve gevolgen gehad:

- Starterswoningen zijn opgekocht om te verhuren aan arbeidsmigranten. Dit heeft niet alleen de “gewone” woningmarkt totaal ontwricht, maar heeft ook geleid tot overlast in buurten en woonwijken
- Door onvoldoende toezicht laat de kwaliteit van de huisvesting vaak te wensen over. Dat heeft negatieve gevolgen, zowel voor de buurt als voor de arbeidskrachten zelf.
- Verblijven is geen wonen. Verblijfshuisvesting moet aan totaal andere voorwaarden voldoen als reguliere woningbouw. Door dit te vermengen leidt het tot verpaupering en vervreemding. Dat is in niemands belang.
- Arbeidskrachten zijn voor hun woonruimte afhankelijk van huisjesmelkers, van bedrijven die de huisvesting ter beschikking stellen en soms van bedrijven die de arbeidskrachten werk bieden. Dat is onwenselijk want het leidt tot oneigenlijke belangenvermenging. Je huisbaas is je werkgever en andersom.
- Diverse gemeenten overwegen huisvesting op bedrijventerreinen. In feite gelden hier dezelfde nadelen. Daarnaast zijn bedrijventerreinen totaal niet ingericht om huisvesting te accommoderen.
- Bedrijven die afhankelijk zijn van flexibele arbeidskrachten vertrekken uit de regio omdat ze geen mensen meer kunnen krijgen.

Deze situatie is onhoudbaar en vraagt dringend om actie. Wij doen een beroep op de 7 gemeenten in Westfriesland om tot een gemeenschappelijke aanpak te komen en samen met bedrijfsleven tot een gezamenlijke oplossing te komen. Namelijk een nieuwe wijk; Groenwijk, “Duurzame huisvesting voor tijdelijke medewerkers”

Wat willen we bereiken?

Met dit plan willen de partners een aantal doelstellingen bereiken:

- Flexibele arbeidskrachten behouden voor de regionale economie, die ze hard nodig hebben om hun werkzaamheden te kunnen voortzetten en te kunnen groeien.
- Oneigenlijk gebruik en misbruik tegengaan, zowel van aanbieders van huisvesting als van inleners.
- De woningmarkt ontlasten.
- Mogelijk overlast voorkomen.

Hoe? “Groenwijk, Duurzame Huisvesting voor flexibele arbeidskrachten”

Door een Groenwijk te realiseren wordt aan bovenstaande doelstellingen voldaan. Een fraai gelegen energie neutrale wijk. Bestaande uit modulair gebouwde units met permanente karakter. Zelfvoorzienend, met supermarkt, sportvoorziening en een buurthuis. Er is voldoende groen met wandelpaden. Er is voldoende parkeergelegenheid aan de rand van de wijk. De flexibele medewerkers verblijven met 4-5 personen in een unit en hebben een eigen slaapkamer. De units hebben een eigen badkamer, wasruimte en keuken met voldoende koelruimte. De bouw is modulair maar voldoet aan het bouwbesluit en is daarmee toekomstbestendig en toch flexibel met potentie om andere functies te vervullen in de toekomst. Bijvoorbeeld als studentenhuisvesting of ouderenhuisvesting. Kortom, 450 betaalbare en prettige “huizen” voor hardwerkende flexibele arbeidskrachten.

Beheer

Er is toezicht en er is sprake van registratie ook nacht- en bezoekersregistratie. Huisvesting is alleen voor tijdelijke en flexibele arbeidskrachten en kinderen huisdieren zijn niet toegestaan. Inschrijving bij de gemeente is verplicht (het Westlands model). Als arbeidskrachten zich permanent willen vestigen in ons land moeten zij, met een redelijke overgangstermijn (tot max 2 jaar), de wijk verlaten en worden daarbij begeleid door een makelaar.

Er is een incheck-uitcheckbalie/receptie met een beheerder, die naast de registratie ook waar nodig gesprekken aangaat met bewoners en kan optreden bij eventuele calamiteiten. Er zijn huisregels onder andere hygiëne en orde op het terrein te waarborgen. Er is regelmatig contact met hulpdiensten en politie volgens het model van Zeewolde wat zich als effectief heeft bewezen. De voorzieningen kunnen eventueel particulier worden uitgebaat. Er is sprake van een toezichtorgaan bestaande uit vertegenwoordigers van werkgevers, werknemers, overheid en hulpdiensten.

Businesscase

Om Groenwijk te kunnen realiseren en te financieren is een minimale omvang noodzakelijk. Wij zetten in op een schaal van 450 verblijfunits met 1500 tot 2000 kamers. Het complex moet worden gerealiseerd door partijen die zelf geen inlener zijn (een consortium van woningbouwcorporaties, projectontwikkelaars). We adviseren dit als prijsvraag in de markt te zetten als de locatie gekozen is. Er is geen direct verband tussen werkgever en huisvester. Hiermee wordt voorkomen dat er sprake kan zijn van oneigenlijke verhoudingen. Tot 25% van de units is beschikbaar als “sluishuizen” voor arbeidsmigranten die zonder werk zitten of los van de uitzenders tijdelijke opvang nodig hebben om zich vrij te kunnen bewegen en loskomen van de afhankelijkheidsrelatie met uitzendbureaus. De kale huur bedraagt €35-€45 p.p.p. week. All-in huur max €90,- p.p.p. week (incl. meubilering en stoffering, GWE, internet, keukengerei etc.). Ook voor de gemeente is de businesscase aantrekkelijk. Elke inschrijving levert gemeenten €1.000 - €1.500 per inwoner uit het gemeentefonds. Daarnaast betaalt de eigenaars consortium de WOZ-belasting en de gebruikers riool en afval heffing.

Termijnen

De wijk wordt gerealiseerd voor een termijn van minimaal 30 jaar met een vergunning van 15 jaar per keer. Daardoor kan gebruik gemaakt worden van duurzame materialen en kan de wijk energieneutraal worden gebouwd. Met ontwikkelaars, woningbouwcorporaties en gemeenten worden afspraken gemaakt over mogelijke toekomstige bestemmingen (Spoedzoekers, jongeren, studenten of ouderenhuisvesting) voor het geval op de lange termijn geen behoefte meer zou zijn aan deze vorm van huisvesting.

Een gezamenlijke Westfriese aanpak

Marktpartijen zijn bereid om dit ambitieuze plan te realiseren. Maar dit kan alleen succesvol zijn als het kan rekenen op een breed draagvlak. Daarom hechten initiatiefnemers aan een aantal randvoorwaarden:

- Uiteraard zal Groenwijk gelegen zijn op het grondgebied van één gemeente. Maar het betreft een problematiek van alle gemeenten in Westfriesland en zelfs daarbuiten. Steun

en betrokkenheid van alle gemeenten en provincie is een must. Dat kan via de afspraken in het PACT 7.1

- Hoewel marktpartijen het plan willen realiseren en beheren moet er in de structuur plaats zijn voor alle belanghebbenden en moeten zij allen worden gehoord: gemeenten, inleners, huismeesters, de arbeidsmigranten zélf (vertegenwoordigd door de vakbeweging), omwonenden. Zij vormen met vertegenwoordigers een raad van toezicht.
- De doelstellingen en afspraken worden door een Raad van Toezicht bewaakt.
- Werkgevers zullen hun inleenbeleid aanpassen. Uitzendbureaus en huisvesters die hun flexibele krachten op Groenwijk laten verblijven, of een andere fatsoenlijke oplossing hebben voor de huisvesting, krijgen voorrang. Daarmee waan we verpaupering en illegale bewoning op ongewenste locaties samen tegen.
- Er komt een meldingsplicht voor uitzendbureaus en huisvesters en Gemeenten gaan handhaven op locaties waar flexibele arbeidskrachten illegaal verblijven en verwijzen hen naar Groenwijk. Mits er voldoende ruimte is in de wijk.

Potentiële locatie

Met bovenstaande principes willen we bereiken dat de lusten en de lasten eerlijk verdeeld zijn zodat bij de keuze van de locatie niet direct omslaan in “Not in my backyard”. De initiatiefnemers willen een dergelijk plan niet realiseren in woonwijken of op een industrieterrein. Daarom ligt het landelijk gebied, aan de A7 of aan de Westfriisaweg voor de hand. Een goede ontsluiting zal noodzakelijk zijn.

Met de provincie zal moeten worden besproken om dit qua bestemmingsplan mogelijk te maken. Het gaat hier niet om reguliere woningbouw, noch gaat het om recreatieve functie maar om de innovatieve vorm. Namelijk, logies/verblijf voor tijdelijke arbeidskrachten!

Vervolgsappen en aanbevelingen

1. De initiatiefnemers willen draagvlak voor de uitgangspunten van dit plan, om daarna, samen met de 7 gemeenten van Westfriesland, vast te stellen welke locatie hiervoor het beste geschikt is. Dit moet een regionaal gekozen en afgestemde locatie zijn in samenspraak met de 7 gemeenten en de provincie.
2. Wij adviseren om de uitwerking en realisatie van het plan als prijsvraag in de markt te zetten en consortia uit te nodigen om binnen de principes van het plan met concrete oplossingen te komen.
3. Betrek de werkgroep van initiatiefnemers als klankbordgroep bij het beoordelen van de plannen. Vul de klankbordgroep eventueel aan met andere partijen die vanuit de gemeente gewenst zijn.
4. Maak gebruik van het versnellingsbeleid van de provincie NH voor lokaal maatwerk.

Deelnemers Werkgroep:

Hans Huibers en Bashar al Badri, Westfrieze bedrijvengroep,

Bart Plaatje, FNV-bondgenoten

Ramon Stoffer, WESTFRIES Goed

Nick Rooijens, Hobij

Jeannette Chakour, Covebo

Barry Koomen, Action

Hans Ursem, Ursem Modulaire Bouwsystemen

Bert Verheij, Home Flex

Cees tip, Intermaris en Woningmakers

Casper Naber, Van der Valk

Henk Vlaaming, Bedrijvenvereniging Westfriesland Oost

Cees Brinkman, NHN

Didier van den Heuvel, Charlie Works

Arie Schouten en Peter Raven, LTO

Bijlage 3: Motie SP inzake kostenverrekening maatschappelijke kosten

AANGENOMEN

De gemeenteraad van de gemeente Horst aan de Maas, in vergadering bijeen op 10 november 2020, gelet op artikel 26 van het Reglement van Orde voor de vergaderingen en andere werkzaamheden van de raad gemeente Horst aan de Maas 2020;

Constaterende dat:

- In de begroting 2021 gesproken wordt over de huisvesting van arbeidsmigranten
- Arbeidsmigranten inmiddels een substantieel deel uitmaken van de Horster bevolking, te weten ongeveer 10%
- Er een verschil is tussen short stay in voorzieningen nabij werkgelegenheidsgebieden en long stay in de dorpen, wijken en buurten in Horst aan de Maas
- Er gewerkt wordt aan een integrale aanpak voor arbeidsmigranten

Overwegende dat:

- Er maatschappelijke kosten gemoeid zijn met de uitvoering van deze integrale aanpak
- Dat burgers en overheid daar op dit moment voor opdraaien
- Werkgevers wel de lusten van de inzet van de arbeidsmigrant dragen, maar niet de (financiële) lasten

Roept het College op:

- Instrumenten te ontwikkelen om werkgevers mee te laten betalen aan de maatschappelijke kosten (huisvesting, veiligheid/toezicht/handhaving)
- Taalonderwijs en integratie in de wijk en in onze gemeenschap te stimuleren.
- Te rapporteren aan de gemeenteraad over de voortgang.

En gaat over tot de orde van de dag,

Horst, 10 november 2020

Aldus ingediend door

Sonja van Giersbergen
SP-fractie Horst aan de Maas

